

בבית המשפט השלום בירושלים

ת.א.

בעניין:

עספור ת"ז

מחברון

באמצעות ב"כ עוה"ד גאדה חליחל ו/או עו"ד עאמר יאסין

בייצוג מטעם המוקד להגנת הפרט

שדרות המגינים 42, חיפה 33262

טל: 04-8555157, פקס: 04-8145802

התובע

נ ג ד

מדינת ישראל

(משרד הבטחון, שירות בתי הסוהר ושירות הביטחון הכללי)

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

רח' מח"ל 7, ירושלים

ת"ד 49333, ירושלים 91493

טל': 02-5419532, פקס': 02-5419581

הנתבעים

מהות התביעה: נזיקין, נזק גוף.

כתב תביעה

הצדדים:

1. התובע יליד 7.4.81 מגיש תביעה זו בעניין שרשת של מעשים ו/או מחדלים (להלן האירועים) שהוא מייחס לחיילים, אנשי צבא, גורמי רפואה ועבודה סוציאלית, סוהרים וחוקרי שב"כ במתקן החקירות של השב"כ בשקמה- אשקלון (להלן כוחות הבטחון), שאירועו מיד עם מעצרו ביום 20.1.2014 ונמשכו במהלך חקירתו והחזקתו בידי שלוחי הנתבעת.

בכל הזמנים הרלבנטיים לתביעה, היה התובע נתון במשמורת חוקית של שלוחי הנתבעת- זרועות הביטחון הנזכרות ובאותם מועדים, עת פעלו הללו במסגרת תפקידם, נקטו כלפיו באמצעים אסורים ו/או נמנעו מלפעול על פי חובתם. לכאורה, עולים המעשים והמחדלים כדי התעללות ו/או עינויים אסורים באופן מוחלט על-פי כל דין.

כתוצאה מהאירועים נגרמו לתובע נזקים פיזיים ונפשיים קשים.

2. הנתבעת הינה מדינת ישראל על זרועותיה השונים: משרד הביטחון, שירות בתי הסוהר ושירות הביטחון הכללי. הנתבעת הינה המופקדת על הביטחון והסדר הציבורי במקומות התרחשויות של האירועים השונים, כפי שיתואר להלן. הנתבעת פעלה באמצעות כוחות

הביטחון והינה אחראית באחריות ישירה ו/או שילוחית לכל מעשה ו/או מחדל של אלה שפעלו במהלך האירועים בשמה ומטעמה. כוחותיה הם אלה שביצעו את המעצר.

בנוסף הנתבעת הנה המחזיקה ו/או המפעילה ו/או האחראית על מתקני התקירה והכליאה בהם התרחשו חלקים מהמעשים ו/או המחדלים נשוא התביעה. הנתבעת הנה האחראית בין היתר על פעולות החיילים, החוקרים, הסוהרים ואנשי הרפואה ועבודה סוציאלית ובכללן פעולותיהם ומחדליהם של אלה שטיפלו בתובע ו/או מי מטעמם ו/או מי שמבצע את הוראותיה ו/או פיקודיה במתקן החקירות. הנתבעת הנה האחראית על שלומם, על שלמות גופם ובריאותם של העצורים ו/או המעוכבים המוחזקים על פי הדין באחריותה ו/או באחריות מי מטעמה. הנתבעת פעלה באמצעות חייליה ו/או שוטריה ו/או סוהריה ו/או אנשי הרפואה ועבודה סוציאלית, ו/או חוקריה (להלן כוחות הביטחון) והיא אחראית באחריות ישירה ו/או שילוחית לכל מעשה ו/או מחדל של אלה.

האירועים:

3. התובע אינו אדם בריא, הוא סובל מכאבי גב ורגליים וכן מקוצר נשימה, הוא נהג לקחת תרופות באופן קבוע.
4. התובע נעצר ביום 20.1.14 מביתו שבחברון סביב השעה 4 לפנות בוקר.
5. בעת העברתו לחקירה ראה את התובע חובש צבאי (ככל הנראה במחנה הצבאי "עתניאל"). התובע מסר לחובש שהוא סובל מקוצר נשימה, וכן מכאבי גב ורגליים. יש לציין כי מידע זה צריך להירשם בגיליון רפואי כלשהו, ולהיות מועבר למרפאה בשקמה, עם העברת התובע לשם.
6. עם הגעתו לשקמה בשעות הבוקר של ה- 20.1.14, ראה את התובע רופא, הוא סיפר לרופא בשקמה על בעיותיו הרפואיות, כפי שפירט באוזני החובש הצבאי. למרות זאת מסכת החקירות שלו נוהלה כרגיל, כאילו מצבו שפיר ותקין, תוך התעלמות של החוקרים ממצבו ומהמידע הרפואי שמסר להם. כלומר התובע נחקר חקירה קשה ואינטנסיבית שהחמירה את מצבו הרפואי. עובדה זו הביאה להתדרדרות במצבו הנפשי.
7. חקירתו הייתה, כאמור, אינטנסיבית, במשך 36 ימים תמימים נחקר התובע בממוצע כ- 20 שעות ביום, משעות הבוקר המוקדמות עד חצות לערך, עם מספר שעות ספורות למנוחה בתאו. כאשר משך כל הזמן הוא היה מוחזק יושב על כסא חקירה, כאשר רגליו וידיו קשורות לאחור, וזאת מלבד הפסקה של מספר דקות בשעות הצהריים לצורך ארוחה.
8. לאחר כעשרה ימי חקירה שהתנהלו בדרך הזו, ותוך התעלמות מופגנת ממצבו הבריאותי של התובע, מצבו הגופני הורע תוך כדי חקירה והוא התמוטט נפשית, הוא התפרץ כלפי החוקרים במהלך החקירה, איים להתאבד ודרש כי חקירתו תיפסק. הללו, בתגובה, קראו

לעובדת סוציאלית, ששוחחה קצרות עם התובע, לאחר שיחה זו, נלקח לצינוק, שם נכבל בידיו וברגליו למיטה. יש לציין כי השיחה עם העובדת הסוציאלית נערכה בחדר החקירות כאשר אחד החוקרים שימש כמתורגמן.

9. התובע הושאר במצב הזה למשך מספר שעות. לאחר מכן, ובמשך ארבעה ימים, מייד בתום החקירה נלקח התובע לתא ונכבל למיטה למשך שעות המנוחה שלו. הוא התחנן שיתירו את כבליו, והחוקרים טענו שזו ההחלטה של העובדת הסוציאלית ולא שלהם.

10. בתום אפיזודת הכבילה, הורע מצבו הגופני של התובע והוא ביקש מהחוקרים שייקחו אותו לרופא, התובע ביקש זאת מספר פעמים עד שנענה. רק לאחר שראה רופא, וזה נתן לו טיפול תרופתי, הוקל במעט מצבו.

11. אם כן מערכת הכליאה והחקירה של התובע התעלמה מהמצב הרפואי הרלבנטי שלו, בהגיעו לחקירה, התעלמות זו הביאה לכך שנחקר באופן "רגיל", תוך הפעלת לחץ פיזי, מה שהביא בתורו להתמוטטות התובע. אולם החמור מכל הוא שהגורמים השלטוניים שהחזיקו בו, במקום לדאוג להתאוששותו, חשבו שכבילה למיטה תשים קץ למצבו הנפשי הקשה, ותביא לתוצאות המקוות בחקירה. מדובר בהתעללות לשמה באדם חסר ישע, תוך הימנעות הגורמים הרפואיים והסוציאליים מחובתם למנוע מהחוקרים נקיטת אלימות וצעדים קשים כנגד נחקר במצב קשה. ברי שמצב החוקרים מדובר בצעדים העולים כדי עינויים האסורים על פי כל דין.

12. חרף מצב בריאותו הלקוי של התובע עובר למעצר, הוא היה נתון במתקן החקירות של השב"כ למשטר חקירות שהתעלם משלל הבעיות הכרוניות הקשות, שהיה ידוע, או חייב היה להיות ידוע לגורמי הרפואה והחקירות במתקן. ולרבות: חקירה אינטנסיבית לתקופה ארוכה, המלווה בהשפלה, לחץ פיזי ונפשי, איזוק לכסא בכל שעות החקירה, בתנחות לא נוחות, איזוק למיטה בשעות המנוחה, וכי חרף מצבו זה נמנע ממנו טיפול תרופתי בתחלואה כרונית בתקופת החקירה, על אף הפצרותיו בעניין.

כל אלה גרמו להחמרת מצבו, לכאב וסבל קשים, שאותם, בקלות, ניתן היה למנוע.

מן האמור עולה חשד מבוסס לזיקה הדוקה ובלתי נפרדת בין רופאי מתקן החקירות וחוקרי השב"כ ולכשלים חמורים בהפעלת משטר חקירות קשה בהינתן מצבו הבריאותי ואשר הועצם כתוצאה ממניעת טיפול רפואי הולם, חרף בקשותיו. מצב דברים זה מעלה חשד להתנהלות בלתי סבירה בעליל, לרשלנות רבתי, להפרות חובת רופא כלפי התובע, להפעלת אמצעי חקירה לא לגיטימיים, ולפגיעה בזכויות הבסיסיות ביותר, המוקנות לו בדין.

13. בהקשר זה בית המשפט הנכבד מופנה לבג"ץ 5553/09 הועד הציבורי נגד עינויים נ' ראש ממשלת ישראל ואח'. העותרים ביקשו סעד כנגד אופן השימוש באמצעי כבילה במהלך חקירות שב"כ. הגם מצא ביהמ"ש לדחות את העתירה בשל כלליותה (פס"ד ניתן: 26.4.10)

מעגן פסק-הדין, מפי כבוד הנשיאה (בדימוס), את עמדת המדינה, את ההבהרות ואת חוות הדעת הרפואית, שהניחה בפני בית המשפט. וכל אלה באשר לשיפורים שהונהגו בצורת הכבילה, לתשומת הלב הניתנת מראש לבעיות רפואיות של הנחקר, שאינו יכול להיות נתון בכבילה הרגילה, להיעדר נזק נוירולוגי מעצם הכבילה ולקיומם של נוהל וביקורת על חוקיות אמצעי החקירה הננקטים במהלך החקירות. לנוכח אלה, הניח בג"ץ, "שיש הקפדה על כך שלא ישמשו ללחץ ולא יכאיבו וכי ישיבת הנחקרים הכבולים לא תגרום להם נזק בריאותי" וכי, "חזקה על המשיבים שיקפידו כי אכן האזוק יתבצע באופן שנמסר למומחה הרפואי".

14. התובע טוען שכל שהבטיחה המדינה בפני בית המשפט העליון הופר באופן גס בעניינו.

15. מכלול הדברים מעלה תמיהות לא פשוטות הן בעניין הזיקה, רופא - חוקר, והן בעניין תפקוד רשלני העולה, לכאורה, כדי רשלנות רפואית מצד הגורם הרפואי במתקן החקירות של השבי"כ.

16. כאמור, מיד לאחר המעצר התובע התלונן בפני החובש הצבאי שבדק אותו על בעיותיו הרפואיות וסיפר כי הוא מקבל טיפול תרופתי קבוע. גם עם הגיעו למתקן החקירות הוא סיפר אודות בעיותיו הרפואיות, בנוסף, במהלך תקופת מעצרו במתקן החקירות, חש ברע, נבדק ע"י רופא מספר פעמים. התובע אף השמיע דבריו במהלך הדיונים בהארכות המעצר.

למיותר לציין כי אנשי הרפואה התעלמו מתלונות התובע, התירו את המשך חקירתו והחזקתו בתנאים קשים, על אף חומרת פגיעותיו ואף בהמשך התעלמו מהמשך תלונותיו, החמרה בסימפטומים ואף החזיקו אותו בתנאים קשים ולא נתנו לו טיפול רפואי התואם את מצבו ובכך גרמו להחמרה במצבו מבחינה פיזית ונפשית.

17. בעת האירועים הופעלו נגד התובע בעת חקירתו ובמהלך מעצרו האמצעים שלהלן:

מניעת טיפול רפואי ונפשי חיוני.

מניעת שינה: החזקת הנחקר כשהוא קשור לכיסא, ברציפות ולמשך זמן ממושך ביותר של מסי' רב של ימים.

מניעת מזון ושתיה: מתן זמן קצר ביותר של מסי' דקות, לאכילה שתייה וצרכים במשך תקופה ארוכה.

כיסוי ראש: כיסוי ראש הנחקר בשק מסריח במשך תקופות ממושכות.

מניעת דחצה: מניעת החוקר מלהתרחץ במשך תקופה ממושכת.

איומים והשפלות;

קשירות בתנחות מכאיבות: קשירת הנחקר לכיסא כשידיו קשורות מאחורי גב הכיסא לתקופה ממושכת, וכן בתנחות אחרות, וכן קשירה למיטה בשעת מנוחה.

הכרחה לכרוע: בעוד ידיו קשורות מאחורי גבו, אילצו החוקרים את הנחקר לכרוע על קצות אצבעות רגליו, בתנוחה מכאיבה, ולעלות ולרדת שוב ושוב.

כליאה בתא זעיר: הנחקר מוכנס לתא זעיר מאוד, לפרקי זמן ארוכים, כשהוא כבול באזיקים ועיניו מכוסות בסמרטוט ומוחזק בבידוד.

טלטולים: החוקרים החזיקו את הנחקר בראשו, באוזניו או בחולצתו, ונהגו לטלטל ולנדנד אותו בכוח קדימה ואחורה.

הנכות של התובע:

18. מאז האירועים סובל התובע מבעיות נפשיות קשות, החמרה בכאבי הגב, הרגליים וקוצר הנשימה, התובע סובל מהפרעות פוסט טראומאטיות קשות, פחד וחרדה, עצבנות יתר, פגיעה בדימוי העצמי, נוטה להתבודד, אינו יכול להשתלב עם אנשים, חוסר שינה "אינסומניה", אובדן תיאבון והפרעות בשינה, חולשה כללית ועייפות מתמדת, התובע סובל מכאבים גב הקורניים לגפיים ומוגבל בביצוע כל פעולה מאמצת... ועוד.

19. כתוצאה מהפגיעה נגרמו לתובע נכויות רפואיות בתחומים שונים. מבוקש בזה מבית המשפט הנכבד למנות מומחים בתחום האורטופדי ו/או הנפשי ו/או הפנימי ומומחה למחלות ריאות לשם בדיקת התובע וחיווי דעתם בעניין פגיעותיו ונכויותיו וזאת בשל מצבו הרפואי, פגיעותיו, גילו הצעיר ומצוקתו הכלכלית.

20. מינוי מומחים רפואיים מטעם בית המשפט הנכבד ייעל את הדיון ואף יגרום לחסכון בהוצאות הצדדים ובזמנו היקר של בית המשפט הנכבד. יצוין כי במקרים רבים הסכימו פרקליטי הנתבעת והח"מ על מינויים מוסכמים שאף הביאו לסיום התיקים בהסדרים מחוץ לכותלי בית המשפט ולפחות ייעלו את הדיונים.

21. לחילופין מבוקש להאריך את המועד להגשת חוות דעת רפואית מטעם התובע, עד לאחר מתן החלטה בבקשה למינוי מומחים, אם תדחה בקשה זו.

הפניות לרשויות הנתבעת:

22. ביום 17.6.14 נשלחה דרישה לקבלת תיקו הרפואי של התובע משב"ס.

לאחר הפניה הועבר חלק מהחומר שנתבקש.

מצ"ב העתק הפניה ומסומן כנספח א'.

23. ביום 30.9.14 הוגשה תלונה בדבר חשד לשימוש כנגד עצור באמצעים אסורים ו/או מחדל בנקיטת פעולות שבחובה כנגד גורמי שב"ב וגורמים העובדים איתם למשרד המשפטים (ראשת המבתי"ן- המחלקה לבירור תלונות נחקרי שב"כ).

מצ"ב העתק התלונה ומסומן כנספח ב'.

התלונה של התובע התייחסה לגורמים הנמנים עם זרועות הביטחון של מדינת ישראל. שלוחיה של כל אחת מזרועות אלה עשה בו, כפי שנטען בתלונה, מעשים הנופלים בגדרי האיסור בדבר התעללות - יחס אכזרי, בלתי אנושי או משפיל. כל מעשה חמור בפני עצמו. זרועות הביטחון פועלות למעשה במשולב. הצטברות המעשים, הנעשים בסמיכות זה לאחר זה וזה בתוך זה, יוצרת מכלול של נסיבות - מצב דברים - אשר חוסה תחת האיסור המוחלט בדבר עינויים. התקיימותו עולה כדי כשל מערכת. אין מחלוקת, שהגורמים הנזכרים אמונים על שמירת בטחון הציבור בישראל. יחד עם זאת, מאפייני "הטיפול" בעצור, שעל פניו אינו נחזה כמעידה חד פעמית של אדם מקרי, זה או אחר, ובמיוחד היותם מעין גלגלי שיניים המניעים זה את זה ומפעילים בצוותא מכונה דורסנית, מכלול מאפיינים זה, לוקה באי סבירות קשה ומטרידה. התלונה מגלה על פניה, שהגורמים הנזכרים מאפשרים, לכאורה, הלכה למעשה, לשלוחיהם לנהוג בעצורים הפלסטינים בניגוד לאיסורים מוחלטים על-פי כל דין. בתלונה נתבקש להורות על ביצוע חקירה עניינית, יעילה וממצה.

24. במכתב מיום 1.10.14 התקבלה תשובת משרד המשפטים (מבת"ן) המאשרת קבלת התלונה. עוד נמסר כי העניין בבירור.

ביום 29.12.14 נשלחה בקשה למשרד המשפטים לקבלת עדכון לגבי מצב הטיפול בתלונה.

במכתב תשובה של משרד המשפטים מיום 5.1.15 נמסר כי העניין נמצא בבירור.

תזכורת נוספת נשלחה וביום 8.4.15 וביום 19.7.16 וביום 2.11.15.

במכתבי תשובה מיום 14.4.15 ומיום 11.8.15 נמסר כי העניין עדיין בבירור.

בתשובה מיום 14.2.16 של המבת"ן, שתוכנה מוכחש, נמסר כי הוחלט לסגור את תיק הבדיקה משלא נמצא פגם בהתנהלות החוקרים. באשר לתנאי הכליאה ועניין הטיפול הרפואי נטען שיש להפנות את הטענות לבדיקת שב"ס.

יחד עם זאת ונוכח הנטען בתלונה הוחלט לבצע בחינה מחודשת של מספר סוגיות בנוהלי שירות הבטחון הכללי ובהתאם לממצאי הבדיקה יופקו הלקחים המערכתיים המתאימים.

עוד צוינה הבעייתיות בכך שהתובע נפגש עם עובדת סוציאלית בחדרי חקירות תוך שאחד החוקרים שימש כמתורגמן. בעניין זה נמסר כי מתבצעת חשיבה מחודשת בפרקליטות, בשיתוף הגורמים הרלבנטיים ברשויות השונות, שבגדרן תבחנה טענות התובע.

במכתב מיום 8.3.16 של המוקד נמסר כי בכוונת התובע להגיש ערר על ההחלטה והוא ביקש לקבל לידיו את החומר שנאסף לצורך הגשת הערר.

אחריות המדינה:

גרימת נזק ראייתי מהותי:

25. בעקבות האירוע שלטונות הנתבעת היו אמורים לבצע חקירה ועל פי ממצאיה היו אמורים להינקט הליכים משמעותיים ו/או פליליים נגד מי מאנשי כוחות הביטחון השונים.

26. כאמור בעקבות האירוע דין נפתח הליך של בדיקה על ידי המבתי"ן, אך כפי שהובא לעיל הבדיקה נוהלה בעצלתיים, תוך שימוש בתכסיסי השחייה והתחמקות, דבר שאינו מתיישב על חומרת העבירות הנטענות והעובדה כי קיימות ראיות למכביר המעידות באופן ישיר על מעורבותם של אנשי כוחות הביטחון כנטען ע"י התובע אשר לא רק עונות על דרישת הסיכוי הסביר להרשעה אלא אף הרבה יותר מכך וספק אם הנתבעת ו/או כוחותיה פעלו כחוק ו/או לפי הנהלים ו/או לפי ההנחיות.

27. התובע יטען כי הנתבעת ו/או מי מטעמה לא ביצעו חקירה כראוי ובכך גרמו לו נזק ראייתי מהותי ו/או כל חסר מהותי יש לשקול לחובתם ו/או יש בהתנהגותם כדי להעביר אליהם את נטל ההוכחה והשכנוע כי לא התרשלו ולא חבים בגין הנזק שנגרם לתובע.

28. התובע טוען כי חקירה נאותה הייתה קובעת כי פגיעות התובע אירעו בהתרשלות פושעת ו/או בחוסר זהירות ו/או תוך הפרת ההוראות והנהלים ו/או הוראות חקוקות של הנתבעת ו/או מי מטעמה, שכשלו בלשמור על שלימות גופו ונפשו של התובע.

29. חקירה כזו לא בוצעה, ככל הנראה, ויש בכך התרשלות ו/או הפרת חובה חקוקה, שבגינם יש לחייב הנתבעת באחריות לאירוע.

30. התובע טוען כי הנתבעת ו/או מי מטעמה הפרו חובה חקוקה בכך שלא חקרו את המקרה, ובין השאר הפרו את סעיף 282 לחש"צ, אשר זו לשונו: "הגיעה לפרקליט הצבאי הראשי תלונה כאמור בסעיף 278, 279 או בדרך אחרת, יכול הוא לעשות אחד הדברים האמורים בסעיף 280 או 281 או להורות על עריכת חקירה מוקדמת אף אם כבר נערכה בה בדיקה. . .".

31. התובע טוען כי לאור חומרת התלונה, נשוא התלונה, קודשת חיי אדם והאינטרס הציבורי בבירורה, סמכות שברשות זו לפתוח בחקירה הופכת לסמכות שבחובה. ראו לעניין זה בספרו של יצחק זמיר הסמכות המנהלית (1996) א 224 (להלן: זמיר).

32. אכן, בית משפט זה פסק לא אחת, כי בנסיבות מקרה מסוים, כאשר כל השיקולים תומכים בהפעלת הסמכות בדרך אחת, הרי שעל אף לשון החוק, תתפרש הסמכות כסמכות שבחובה. כך נפסק בבג"צ 3094/93 התנועה למעו איכות השלטון בישראל נ' ממשלת ישראל, פ"ד מז(5) 404, בעניין סמכותו של ראש הממשלה להעביר שר מתפקידו: "יש נסיבות שבהן עולה המסקנה - גם לגבי סמכות שביקול-דעת כי הימנעות מהפעלת הסמכות היא בלתי סבירה במידה היורדת לשורשו של עניין ... סמכות הרשות הופכת לסמכות שבחובה כאשר הנסיבות העובדתיות הן כאלה שערכי היסוד של השיטה החוקתית והמשפטית שלנו הופכים את אי-הפעלתה של הסמכות לבלתי סבירה באופן היורד לשורשו של עניין." (שם, בעמוד 421)

33. סמכות דומה לזו של הנתבעת ניתנה במשפט הפלילי למשטרת ישראל על-פי הוראת סעיף 59 (סיפא) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ). על-פי סעיף זה, כאשר נודע למשטרה על עבירה שהיא פשע, **חייבת** היא לפתוח בחקירה ואין החוק מותיר לה שיקול דעת ואפשרות לסרב לפתיחת החקירה.

תקיפה:

34. התובע יטען כי הנתבע ו/או כוחותיה תקפו אותו ו/או פגעו בו שלא כדין הן ע"י ביצוע המעשים ו/או המחדלים שתוארו לעיל או בדרך אחרת. כתוצאה מהתקיפה נגרמה לו פגיעה פיזית ונפשיות קשות.

רשלנות:

35. התובע היה בחזקת הנתבעת ו/או מי מטעמה ו/או במשמרת חוקית ועל הנתבעת ושולחיה חלה החובה לדאוג לבריאותו ולשלמותו הגופנית והנפשית. משהנתבעת ושולחיה לא עמדו בחובתם זו, נושאים הם באחריות בגין האירועים והנזק אשר נגרם לתובע בגינם, וזאת ללא קשר לטיב ההתנהגות הרשלנית אשר גרמה לאירועים עצמם.

36. התובע טוען כי הנתבעת אחראית לכל נזקיו הואיל ובמעשיה ו/או במחדליה ו/או של מי מטעמה היא התרשלה כלפיו ו/או לא נהגה באופן זהיר ו/או הפרה את חובת הזהירות כלפיו לפי סעיפים 35 ו-36 לפקודה, כמפורט להלן:

א. התירה לכוחות הבטחון להשתמש בלחץ נפשי מופרז כנגדו ו/או לא פיקחה על ביצוע ההוראות האוסרות לפגוע פגיעה כזו בתובע.

ב. לא הכשירה ו/או לא הדריכה את כוחות הבטחון לגבי התנהגותם בנסיבות המקרה, ובהתחשב במצבו של התובע.

- ג. אנשיה הפעילו לחץ נפשי לא סביר ו/או לא זהיר ו/או בניגוד להוראות שב"כ ושב"ס ו/או המשטרה ו/או מג"ב ו/או הצבא וללא כל הצדקה וחרף תלונותיו על מצב נפשי לקוי.
- ד. הנתבעת לא נתנה לאנשיה הוראות מפורשות האוסרות שימוש בלחץ נפשי ו/או בכוח לא סביר בנסיבות המקרה ו/או לא מנעה התעללות פיזית ונפשית.
- ה. הנתבעת לא הכשירה את כוחות הביטחון לגבי שימוש בכוח ו/או לא הזהירו אותם מפני שימוש לא סביר בכוח ובתך כך לחץ נפשי וחקירה מאמצת.
- ו. הנתבעת לא נתנה בידי אנשיה הוראות ברורות לגבי שימוש בכוח פיזי ו/או לחץ נפשי ו/או לא הדריכה אותם ופקחה על ביצוען באופן סביר.
- ז. הנתבעת לא נתנה לכוחות הביטחון הוראות מפורשות בכתב ו/או בע"פ האוסרות שימוש בכוח פיזי ו/או לחץ נפשי בנסיבות המקרה.
- ח. הנתבעת לא הכשירה את כוחות הביטחון לגבי שימוש בכוח פיזי ו/או לחץ נפשי ו/או לא פקחה על אופן פעולת כוחות הביטחון.
- ט. אנשיה שהפעילו כוח כלפי התובע, עשו זאת ללא אישור המפקד המוסמך לאשר שימוש כזה בכוח, וללא שום הצדקה.
- י. הנתבעת הנהיגה שיטת פעולה לא זהירה ו/או נורמות לא סבירות בנסיבות נשוא המקרה ו/או לא הדריכה את כוחות הביטחון על הסכנות בביצוע פעולותיהם.
- יא. הנתבעת ו/או שליחיה ו/או נציגיהם ו/או עושי דבריה לא נהגו כפי שבר - דעת היה נוהג בנסיבות העניין.
- יב. הנתבעת לא דאגה להבהיר ו/או להגדיר ו/או להדריך את החוקרים ו/או הסוהרים השוטרים ו/או אנשי הרפואה שהיו מעורבים באירוע את הוראות ו/או פקודות ו/או צווי ו/או הנחיות ו/או הנחיות הצבא ו/או פיקחה והדריכה שלא כראוי ערב ביצוע ההוראות הנ"ל ו/או לא נתנו הוראות בטוחות כלל ו/או במידה מספיקה ו/או לא וידאה כי אנשים המסורים להדרכתה, ידעו או ישמרו עליהן.
- יג. הנתבעת לא תדרכה את החוקרים ו/או הסוהרים ו/או השוטרים ו/או אנשי הרפואה מטעמה לגבי הכללים ו/או הנהלים בעניין התנהגות עם האוכלוסייה ו/או עצורים;

- א. הנתבעת התרשלה בבחירת החיילים ו/או השוטרים ו/או הסוהרים ו/או החוקרים ו/או אנשי הרפואה מטעמה, שלא התאימו לביצוע התפקיד שהוטל עליהם;
- יד. הנתבעת לא הפעילה ו/או לא הפעילה די הצורך מערכת פיקוח ובקרה תקינה על מעשי ו/או התנהגות החיילים ו/או השוטרים ו/או הסוהרים ו/או החוקרים ו/או אנשי הרפואה מטעמה, שבעטיים נגרמו האירועים, ולא עשתה כל שביכולתה לעשות ו/או כל שהיה עליה לעשות ו/או כל שנכון ו/או דרוש היה לעשות כדי למנוע את האירועים ונזקיהם ו/או פעלה בקלות ראש ובחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על אנשים המסורים לאחריותה.
- טו. הטילה על החיילים ו/או השוטרים ו/או הסוהרים ו/או החוקרים ו/או אנשי הרפואה ו/או על מי מטעמה משימות מסוכנות לביצוע, זאת בהתחשב, בין השאר, בהיעדר פיקוח ו/או בקרה מלאים ו/או חלקיים כנדרש ממדינה נאורה ו/או מרשות שלטונית סבירה על הפעולות הנעשות בשטח בכלל ובשטח מתקניה בפרט.
- טז. לא העניקה לתובע טיפול רפואי סביר ההולם את הפגיעה והתלונות.
- יז. הנהיגה שיטת פעולה לא זהירה ו/או לא הדריכה את כוחות הבטחון על הסכנות בביצוע הפעלת כח לא סביר ו/או לחץ נפשי בכלל וכלפי התובע בפרט.
- יח. לא בצעה חקירת המקרה באופן נאות וכדין ו/או לא אספה ושמרה ראיות ובכך גרמה לתובע נזק ראייתי מהותי.
- יט. התירה או אישרה את פעולת כוחות הבטחון בדיעבד.
- כ. לא קיימה מעקב ו/או ביקורת אחרי מצבו הרפואי של התובע מעת מעצרו.
- כא. לא קיימה מעקב ו/או ביקורת אחרי פעולותיהם כוחותיה כולל אנשי הרפואה.
- כב. לא הורתה על הפסקת העינויים ו/או הפעלת לחץ נגד התובע.
37. בנוסף יטען התובע יטען כי הנתבעת ו/או שולחיה ו/או מי מהם ו/או מי מעובדיהם ו/או מי משלוחיהם התרשלו במילוי תפקידם בעת מעצרו ו/או חקירתו ו/או המשך החזקתו ו/או תנאי החזקתו של התובע כלהלן, כשהטענות נטענות בנוסף ולחילופין:

- א. הפעילו נגד התובע כוח לא סביר ו/או לחץ פיזי ו/או נפשי בניגוד לחוק ו/או להלכה הפסוקה ו/או להנחיות והכללים המסבירים עניין זה. התובע יטען כי ככל שקיימים היתרים פנימיים ו/או הנחיות המתירות את שיטות חקירה כני"ל, הרי הם בלתי חוקיים ואינם יכולים לשמש הגנה לנתבעת ולשלוחיה מאחריותם לתובע.
- ב. הפעילו אמצעי לחץ בלתי סבירים אשר לא היו ביחס ישיר לחשדות נגד התובע ו/או התעללו פיזית ונפשית בתובע.
- ג. הפעילו אמצעי לחץ במידה מעל הנדרש ובלי כל צורך. גם אם היה הכרח בשימוש באמצעי לחץ, דבר אשר מוכחש ע"י התובע, הנתבעת ושולחיה לא פעלו באופן הדרגתי כמתחייב עפ"י ההנחיות ו/או הכללים לפיהם פועלים הנתבעת ו/או שלוחיה ו/או לא השתמשו תחילה באמצעים פחות חמורים ו/או מסוכנים.
- ד. התובע יטען כי שולחי הנתבעת לא קיבלו את האישורים הדרושים לאותם אמצעי חקירה אשר הפעלתם מחייבת קבלת אישור מדרג גבוה יותר.
- ה. הפעילו נגד התובע כוח פיזי ו/או לחץ פיזי ו/או נפשי בדרך בלתי סבירה ו/או בלתי מקובלת בנסיבות העניין, ומעבר לדרוש בנסיבות העניין, וזאת ללא הצדקה וללא צורך ו/או עשו שימוש מופרז בכוח ו/או לחץ פיזי ונפשי וגרמו לפגיעות קשות בתובע, כל זאת תוך הפרת הוראות הנתבעת בכל הקשור להפעלת כוח ו/או לחץ פיזי ונפשי.
- ו. לא היו ערים למצבו הרפואי של התובע עובר למעצר, שאודותיו קיים תיעוד במאגריהם ממצער קודם.
- ז. התעלמו מדיווחי התובע, הן במהלך המעצר, הן בזמן הבדיקות הרפואיות והן במהלך החקירה, בנוגע לבעיות הרפואיות מהם הוא סבל עוד טרם המעצר והצורך בקבלת טיפול תרופתי קבוע.
- ח. לא פעלו מיידית להפסקת אמצעי הלחץ שהפעילו כני"ל עת התברר החשש לפגיעה בתובע כני"ל.
- ט. לא פעלו כמתחייב בנסיבות העניין להגשת הטיפול הרפואי הראוי במטרה לצמצם את הפגיעה בתובע.
- י. התעלמו מההפרעות מהם סבל התובע, לא אבחנו את מחלתו ולא העניקו לו כל טיפול שיש בו לעצור את התדרדרות במצבו.

- יא. לא אבחנו את מחלת התובע למרות קיומם של סימנים ברורים, קבועים ומתמשכים.
- יב. לא נתנו לתובע ו/או נמנעו מליתן לו טיפול תואם וזאת למרות התראות חוזרות ונשנות מצד התובע, סוהרים ומצד אסירים על התדרדרות מצבו.
- יג. מנעו מהתובע קבלת טיפול התואם את מצבו ובכך לא בלמו את התדרדרות המחלה ו/או חקרו אותו חקירה מאמצת ו/או החזיקו אותו בתנאים שאינם מתיישבים עם חומרת הפגיעות שהיו לו.
- יד. לא קיימו מעקב ו/או ביקורת אחרי מצבו הרפואי של התובע מעת מעצרו, על אף תלונות התובע בעניין.
- טו. לא הורו על הפסקת העינויים ו/או הפעלת לחץ נגד התובע.
- טז. לא דיווח לגורמים הרלוונטיים את דבר ביצוע העוולה נגד התובע וגרימת נזק חמור לבריאותו כאמור לעיל.
- יז. לא קיימו מעקב רפואי נאות לאור מצבו הרפואי הקודם, עינויי התובע וגרימת נזק לבריאותו כנ"ל, לחילופין לא מנעו את המשך עינויו של התובע והמשך גרם נזק לבריאותו כאמור לעיל.
- יח. לא פעלו ככוחות בטחון סבירים, נבונים וזהירים.
- יט. לא השתמשו באמצעים סבירים אחרים, פחות חריפים, במידה והיה צורך בכאלה שעמדו לרשותם או היו צריכים לעמוד לרשותם.
- כ. הפעילו כוח מופרז ו/או לחץ נפשי מבלי שקיבלו פקודה או אישור ו/או ללא נקיטת אמצעי זהירות נאותים שהתחייבו מהנסיבות.
- כא. לא דווחו אמת על האירוע ולפי ההוראות ו/או בזמן אמיתי ובכך גם גרמו לתובע נזק ראייתי מהותי ו/או השמידו ראיות ובכללן קלטות.
- כב. לא נקטו בכל אמצעי הבטיחות ו/או הזהירות הנדרשים כדי למנוע קרות האירוע, ולא מלאו את חובותיהם ו/או יעדיהם על פי דין לדאוג לביטחון עצורים, נחקרים ואסירים והתובע בכללם.

כג. לא קיבלו תדריכים ו/או הנחיות מספקים ונכונים מטעם הנתבעת לגבי אופן ו/או מועד ו/או היקף השימוש באלות ו/או בכוח אחר להשלטת סדר ציבורי, שמירה על שלום הציבור וביטחונו.

כד. ההנחיות ו/או התדריכים שעל פיהם פעלו החיילים ו/או השוטרים ו/או הסוהרים ו/או החוקרים ו/או אנשי הרפואה במהלך האירועים הינם בלתי סבירים ו/או נוסחו באופן רשלני ו/או גורף ו/או לקוני ו/או נוסחו באופן שאם יופעלו וייושמו על ידי כוחות הביטחון כלשונם עלול להיגרם נזק לגוף ולנפש.

כה. חרגו מסמכותם ופעלו בניגוד לחוק ו/או להוראות הצבא ו/או המשטרה ו/או שב"כ ו/או שב"ס ו/או לפקודותיו ו/או הנחיותיו.

כו. פעלו בניגוד לנוהל בכך שהשתמשו בכוח ו/או לחץ פיזי ונפשי, ללא כל הצדקה ו/או לא ניתנה אזהרה כלשהי לתובע בטרם השימוש בכח כנגדו ולא ניתנה הוראה לשימוש בכח מטעם המפקד במקום האירוע, ואם ניתנה הרי שניתנה שלא כדין.

כז. פעלו בניגוד לנהלים המופיעים באוגדן בנושא הפעלת אמצעים להשלטת סדר ציבורי בהוצאת אגף מודיעין של המשטרה, מדור ארגון וכוונות.

כח. נקטו בשיטה פסולה.

כט. מנעו לתקופה ממושכת מהתובע קבלת טיפול רפואי ותרופתי חיוני ודרוש לאור עברו הרפואי ובכך גרמו להתדרדרות במצבו.

ל. השתמשו לרעה בסמכותם בכך שנטלו את החוק לידיהם והפעילו כח נגד התובע ללא כל הצדקה שבדין ו/או כל סיבה סבירה ו/או במידה מופרזת של כח.

לא. התנהגו בחוסר זהירות ו/או בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי אכפתיות כלפי שלמות גופו ובריאותו של התובע וכן בניגוד להתנהגות כוחות בטחון סבירים ומיומנים בנסיבות דומות.

לב. לא עשו כל שביכולתם של אנשי כוחות בטחון סבירים לעשות בכדי למנוע את הפגיעה בתובע או להקטין אותה.

לג. התובע יוסיף ויטען כי הנתבעת ועושי דבריה התרשלו עת לא נתנו לתובע טיפול רפואי מיידי ו/או עיכבו את פינוי התובע לקבלת טיפול רפואי ו/או לא אפשרו מתן סיוע רפואי במהירות הראויה ו/או לא הצטיידו בחובש צבאי ו/או רופא ו/או ציוד רפואי

שעשוי היה לצמצם את פגיעת התובע, בנוסף התעלמו מתלוונות התובע ומנעו ממנו קבלת טיפול רפואי. התובע יטען כי במעשיהם ו/או במחדליהם של הנתבעת ו/או מי מטעמה, כאמור לעיל, הפרו את חובתם פי הדין בישראל ו/או לפי הדין הבינלאומי לספק סיוע רפואי לאזרחים המוגנים בשטח כבוש.

הדבר מעיד על עצמו:

38. התובע יטען כי לא הייתה לו הידיעה או יכולת ידיעה מה היו למעשה הנסיבות שגרמו למקרה אשר הביא לידי הנזק, וכי הנזק נגרם על ידי הנתבעת ו/או שלוחיה ו/או מי מהם הייתה שליטה מלאה עליו, ונראה כי אירוע המקרה שגרם לנזק מתיישב יותר עם המסקנה שהנתבעת ו/או מי מטעמה לא נקטו בזהירות סבירה מאשר עם המסקנה שנקטו זהירות סבירה.

39. על כן, יטען התובע כי על הנתבעת הראייה שלא הייתה גבי המקרה שהביא לידי הנזק התרשלות שתחוב עליה.

40. בנוסף יטען התובע כי הנזק שנגרם לו נגרם ע"י דבר מסוכן, ועל הנתבעת הראייה שלא היתה לגבי הדבר המסוכן התרשלות שתחוב עליה.

הפרת חובה חקוקה:

41. התובע יוסיף ויטען כי הנתבעת ו/או כוחות הבטחון שפעלו מטעמה ו/או עובדיהם ו/או שלוחיהם ו/או שכפופים למרותן, הפרו את החובות החקוקות שבחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "החוק"), בפקודת המשטרה (נוסח חדש) התשל"א – 1971 (להלן: "הפקודה"), בתקנות המשטרה (הגדרת עבירות על המשמעת) תשט"ן – 1955 (להלן: "התקנות"), בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (להלן: "חוק היסוד").

42. התובע יטען כי כל הוראה בדין הבאה להגביל את זכויותיו המהותיות ו/או הדיוניות, דינה ביטול ו/או בטלות, מאחר ונעשתה מטעמים זרים, מטעמי אפליה, או תוך הפרתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

43. בנוסף ומבלי לפגוע בכלליות האמור יטען התובע כי הנתבעת ו/או כוחות הביטחון הפרו את החובות החקוקות שלהלן:

1. סעיף 280 (1) לחוק האוסר על עובד ציבור להשתמש לרעה בסמכותו כדי לעשות מעשה שרירותי, הפוגע בזכויותיו של אחר.

2. סעיף 329 (1) לחוק האוסר פציעת אדם בכוונה לגרום לו חבלה חמורה וכן סעיפים 333, 334 ו-335 לחוק האוסרים גרימת פציעה וחבלה חמורות וסעיף 335 (א) (2) כאשר שניים או יותר חוברים יחד לביצוע מעשה החבלה או הפציעה.
3. סעיפים 378, 379, 380 ו-382 (א) לחוק בדבר תקיפה ובדבר תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה בנסיבות מחמירות.
4. סעיף 3 לפקודה שדן בדבר חובתו של כל שוטר לקיים את הסדר הציבורי ולשמור על בטחון הנפש.
5. סעיף 2 לתוספת השניה לפקודה האוסר התרשלות בביצוע התפקיד.
6. סעיף 3 לתוספת השניה האוסר התנהגות שאינה הולמת שוטר ו/או שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.
7. סעיף 4 לתוספת השניה לפקודה האוסר שימוש לרעה בסמכות שניתנה מכח התפקיד.
8. סעיף 19 (א) לתוספת השניה לפקודה, האוסר על שוטר לעשות שימוש בכח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקידו, בניגוד לפקודות המשטרה או כל הוראה אחרת שניתנה כדין.
9. סעיף 69 לתוספת לתקנות האוסר שימוש באלימות על ידי שוטר כלפי אדם ללא צורך.
10. סעיפים 2, 4 ו-11 לחוק היסוד בדבר החובה של כל רשות שלטונית שלא לפגוע בחייו, בגופו ו/או בכבודו של באדם באשר הוא אדם.

44. בנוסף התובע יטען כי במעשיהם ו/או במחדליהם הפרו הנתבעת ו/או מי מטעמה ו/או שלוחיה שלא כדין החובות המוטלות על כתפיהם מכוח הדין, להלן:

- א. **סעיף 322 לחוק העונשין, תשל"ז 1970-:**
 "מי שעליו האחריות לאדם שמחמת גילו, מחלתו, ליקויו הרוחני, מעצר ואו כל סיבה אחרת אינו יכול להפקיד עצמו מאותה אחריות ואינו יכול לספק לעצמו את צרכי חייו – בין שהאחריות מקורה בחוזה או בדין ובין שנועדה מחמת מעשה כשר או אסור של האחראי – חובה עליו לספק לו את צרכי מחייתו ולדאוג לבריאותו, יראהו כמי שגרם לתוצאות שבאו על חייו או על בריאותו של האדם מחמת שלא קיים את חובתו האמורה".
- ב. **סעיף 231א לחוק העונשין, התשל"ז 1970-:**
 "הנוטל על עצמו ומבצע, שלא בשעת כורח, טיפול רפואי או כירורגי או כל מעשה חוקי אחר שיש בו או שעלול להיות בו סכנה לחיי אדם או לבריאותו – חובה עליו שתהיה לו לשם כך מיומנות סבירה ושיפעל בזהירות סבירה, ויראהו כמי שגרם לתוצאות שבאו על חייו או בריאותו של אדם מחמת שלא קיים את חובתו האמורה".
- ג. **סעיף 337 לחוק העונשין, התשל"ז 1970-:**
 "המפר ללא הצדק כדין את חובתו לפלוני צרכי מחיה או לדאוג לבריאותו ולמנוע

התעללות בו או חבלה בגופו, ומסכן או עלול לסכן בכך את חייו, או פוגע או עלול לפגוע בכך בבריאותו פגיעת קבע, דינו – מאסר שלוש שנים”.

ד. סעיף 277 לחוק העונשין, התשל”ז – 1970:

”עובד ציבור העושה אחת מאלה, דינו מאסר שלוש שנים:

1. משתמש או מורה להשתמש, בכוח או באלימות נגד אדם כדי לסחוט ממנו, או מאחר שהאדם יש לו עניין בו, הודיה בעבירה או מידע בדבר העבירה;
2. מאיים על אדם, או מורה שיאיימו עליו בפגיעה בגופו או בנכסיו, שלו או של אחר שהאדם יש לו עניין בו, כדי לסחוט מן האדם הודיה בעבירה או מידע בדבר עבירה.

ה. סעיף 2 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

- ו. פקודות נציבות בתי הסוהר ו/או פקודות המטה הארצי ו/או על הנחיות ו/או הוראות אשר מוצאים ע”י הנתבעים או מי מהם ו/או אשר חלים עליהם, ואשר לא חלה עליהם חובת הפרסום ברשומות ואשר נועדו להגנת התובע בפרט ועצורים ו/או נחקרים בכלל.

המשפט הבינלאומי:

45. מלבד הפרת הנתבעת או מי מטעמה ו/או שלוחיה חובות חקוקות בדין הישראלי, הרי התנהגותם כאמור לעיל מהווה הפרה בועה של המשפט הבינלאומי, הן המנהגי אשר מוחל באופן ישיר במערכת המשפט, והן ההסכמי כלהלן:

א. סעיף 31 לאמנת גנבה הרביעית בדבר הגנת אזרחים בימי מלחמה;
סעיף זה אוסר על כל כפיה פיסית או נפשית על מנת לקבל מידע.

ב. סעיף 32 לאמנת גנבה הרביעית הני”ל;

סעיף זה אוסר באופן מוחלט עינויים או כל יחס ברוטאלי אחר.

לא למיותר לציין כי על פי סעיפים 146 - 149 לאמנה הני”ל, עינויים או יחס בלתי אנושי מוגדרים כפשעי מלחמה, הגן כרים אחריות פלילית אינדיבידואלית הן של המבצע והן של נותן הפקודה.

ג. סעיף 3 לארבעת אמנות גנבה מ 1949

הסעיף קובע כללי מינימום ובהם איסור מוחלט על עינויים, יחס אכזרי או משפיל, כשסעיף זה חל במפורש על האנשים המוחזקים במעצר.

ד. סעיף 5 להכרזת האו"מ בדבר זכויות אדם, 1948 קובע כלהלן:
"לא יהיה אדם נתון לעינויים ולא ליחס ו/או לעונש אכזריים, בלתי אנושיים או משפילים".

ה. סעיף 7 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות 1966, קובע איסור מוחלט כלהלן:
"לא יועמד אדם בפני עינויים או בפני יחס או עונש אכזריים, בלתי אנושיים או משפילים".

סעיף 4 לאותה אמנה קובע כי לא ניתן לגרוע מהוראות סעיף 7 חרף מצב חירום.

ו. אף האמנה נגד עינויים ונגד יחס ועונשים אכזריים, בלתי אנושיים או משפילים משנת 1984, אוסרים באופן מוחלט הפעלת עינויים או אמצעי לחץ או יחס אכזרי או משפיל כנגד נחקרים בידי אנשי רשות.

נזקי התובע:

46. מאז האירוע וכתוצאה ממנו התובע סובל מפגיעות ומכאבים המגבילים אותו ויגבילו אותו בתפקודו בחיי היום יום בכלל ובכושר השתכרותו בפרט.

מצ"ב תיעוד רפואי ומסומן ד'.

47. התובע מסכים לעמוד לבדיקת מומחים רפואיים מטעם הנתבעת ככל שיידרש.

48. מאז האירוע וכתוצאה ממנו נפגע כושר השתכרותו של התובע, נגרם לו ויגרם לו הפסד השתכרות, הכולל הפסד זכויות סוציאליות ונלוות מכוח הדין, הסכמים קיבוציים, צווי הרחבה, הסדרים קיבוציים והסכמים אישיים.

49. מאז האירוע וכתוצאה ממנו התובע זקוק ויזדקק להוצאות רפואיות ולמעקב רפואי, כולל השתתפות חולה בתרופות ובביקורים אצל רופא.

50. מאז האירוע וכתוצאה ממנו זקוק התובע ויזדקק להוצאות נידות מיוחדות.

51. מאז האירוע וכתוצאה ממנו התובע זקוק ויזדקק לסיעוד ועזרת הזולת, באחזקת בית, בקניות ובמשק בית.

52. כתוצאה ישירה מהאירוע נגרמו לתובע נזקים מיוחדים וכלליים ובית המשפט הנכבד מתבקש בזה לפוסקם לפי החלוקה להלן או לפי כל חלוקה אחרת שימצא כצודקת בנסיבות העניין כמפורט להלן:

הנזק המיוחד:

א.	הפסד השתכרות בעבר	70,000 ₪.
ב.	עזרת צד ג' בעבר	50,000 ₪.
ג.	הוצאות רפואיות בעבר	25,000 ₪.
ד.	הוצאות נסיעה בעבר	25,000 ₪.

הנזק הכללי:

1. הפסד השתכרות או כושר השתכרות בעתיד.
2. כאב וסבל ואובדן הנאות חיים.
3. הוצאות רפואיות בעתיד.
4. הוצאות ניידות בעתיד.
5. סיעוד ועזרת הזולת בעתיד.

53. לבית המשפט הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה זו.

54. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעת לדין, לשום נזקי התובע, ולחייבה לשלם לתובע את מלוא נזקיו בצירוף הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד, כל אלה בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין.

גאדה הליחל יאסין, עו"ד
ב"כ התובע